

De Ster.

Half-Maandelijksch Tijdschrift van
de Heiligen der laatste Dagen.

„Doch in de dagen van die koningen zal de God des hemels een koninkrijk verwekken, dat in der eeuwigheid niet zal verstoord worden; en dat koninkrijk zal aan geen ander volk overgelaten worden; het zal al die koninkrijken vermalen en te niet doen, maar zelf zal het in alle eeuwigheid bestaan”. DAN. 2: 44.

No. 22.	Abonnementsprijs per jaar:	2e Jaargang
15 NOVEMBER.	Nederland f 1,80, België fr. 4.50, Amerika \$ 1,00.	1897.

Het stilzwijgen Gods.

Een onlangs verschenen uitgave van de *Spectator* bevat een artikel getiteld: „Het stilzwijgen Gods”. De schrijver zegt, dat sommige personen gelooven, dat hetgeen beschouwd wordt als het schijnbare „stilzwijgen Gods”, dat is, het niet tusschenbeiden komen van Hem om groote misdaden te voorkomen, een van de redenen voor ongeloof onder sommigen is. Hij zelf echter deelt dat geloof niet; en toont aan, dat de mensch geen vrijen wil zou hebben als de Heere alle groote verkeerde daden zou voorkomen. „Als Hij tusschenbeide komt om kwaad te voorkomen, dan moet Hij altijd tusschenbeide komen”. zegt deze schrijver „en moest dan alle menschelijke handelingen en den wil van allen zoo regelen, dat de mensch niet langer die vrijheid bezit om te kiezen, wat van zichzelf — en noodwendig — de vrijheid omvat het kwade liever dan het goede te kiezen.” Hij zegt verder: „Wat ook het doel van de schepping des menschen zijn kan — een punt waarover geen duidelijke openbaring is — zoo is het bewezen door het bewustzijn van een ieder mensch, dat hij niet gezind is een automaat te zijn, wat hij zijn zou als iedere verkeerde daad, en daarom ook iedere verkeerde gedachte, belemmerd werd door wonderbare tusschenkomst.”

De argumenten van den schrijver zijn redelijk en toonen, dat hij de noodzakelijkheid inziet om aan den mensch vrijheid toe te staan om verkeerd te doen, opdat hij zijn wil kan gebruiken. Andere opmerkingen welke hij maakt bewijzen dat hij, als vele anderen in de wereld welke den val van Adam en Eva als een onverwacht voorval beschouwen, het doel niet verstaat waarvoor de mensch op deze aarde geplaatst is in zijn gevallen toestand; maar zijne woorden drukken den wensch uit, dat meer licht over dit onderwerp moest verkregen worden, want hij voegt er aan toe:

„Terwijl wij echter niet gelooven, dat „het stilzwijgen Gods”, in den zin van het niet op wonderbare wijze tusschenkomen om verkeerdheden te verhinderen of te straffen, „vaak eene oorzaak is van godloochening, zoo gelooven wij, dat een andere vorm van stilzwijgen vaak onder goede menschen van alle gezindten, zelfs het Christelijk, eene oorzaak van verwarring is. Het schijnt voor het begrensde verstand zoo zeker, dat een weinig meer kennis den mensch veel zal bevoordeelen zonder zijnen vrijen wil te vernietigen. Denk eens aan de kracht die het zou geven als men iets wist, hoe duister ook, van het doeleinde Gods, en als het ware iets minder onverklaarbaarheid in deze wereld van verwarring zou vinden. Het zou als een lichtstraal op het pad zijn en een lichtstraal verhindert u in geen geval, als gij verkeerd zijt, of zelfs als gij bijziende zijt, om den weg te verlaten.

„De verklaring dat geloof een bewijs is der zaken die men niet ziet en dat als te veel omtrent de toekomst bekend was, de toekomst bekend zou zijn, is ontoepasselijk op de zaak zooals wij die voorstellen, want christenen veronderstellen, dat het toekomstige leven zekerheid is en berust op het bewijs van een geziene zaak, de opstanding van Christus. Er zou niet meer zekerheid zijn, als wij iets meer omtrent den toestand van het toekomstige leven wisten dan er nu is, waar wij alleen het feit kennen. Het eenige argument, dat naar het ons toeschijnt veel kracht in zich bevat is, dat de kennis ons weinig goed zou doen buiten eene kleinere of grootere vermeerdering van geluk; en daar geluk in deze wereld geen noodzakelijk gedeelte van het groote plan is, hebben wij geen recht deze bijzondere verandering er van te verwachten.”

Als het feit toegestemd wordt dat God besloten heeft, dat de mensch zijn eigen vrijen wil zou hebben, dan zal het iemand helpen het groote doel des Scheppers te verstaan, in het plaatsen van den mensch in deze wereld van goddeloosheid, ellende en dood. Nu, wat is dat wijze doel? Het kan verstaan worden uit het Boek Genesis, dat de val van Adam gekomen was door het nemen van de vrucht van den „boom der kennis des goeds en des kwaads.” Door dit te doen werd hij bekwaam „goed en kwaad te kennen” en werd tevens onderworpen aan zonde, lijden en dood. Met andere woorden, hij bracht sterfelijkheid, met al hare vergezellende gevolgen, in de wereld. En dit alles was in overeenstemming met het oogmerk van God, als bewezen in het feit, dat eene voorzorg van te voren genomen was voor de verlossing der mensheid van den val; want de Bijbel verwijst naar Christus als „het Lam geslacht van de grondlegging der wereld;” (Openb. 13 : 8) dat is, het was verordineerd „van de grondlegging der wereld”, dat Christus geslacht zou worden tot verzoening voor de zonden der menschheid.

De geheele richting van het onderwerp des Bijbels is de menschen te overreden het goede aan te nemen en het kwade te verwerpen, duidelijk aantoonende, dat het hoofddoel van het bestaan des

menschen is, „om eene kennis van goed en kwaad” te verkrijgen en dan, ondervinding van de twee machten hebbende, uit eigen beweging datgene aan te nemen wat hij verlangt. Nu, hoe kan hij die keuze doen als het kwade niet net zoo goed als het goede aan hem wordt voorgesteld? Hoe kan hij een liefde en een verlangen voor het goede ontwikkelen als hij niets weet van het tegenovergestelde? Welke belooning zou hij kunnen verwachten voor goed doen als het voor hem onmogelijk is kwaad te doen?

De schrijver gelooft dat „geluk in deze wereld geen noodzakelijk gedeelte van het grootte plan is” en dit toont, dat hij een verkeerd begrip van de plannen des Heeren heeft.

Het boek van Mormon verschaft de „lichtstraal op het pad”, welke deze schrijver voorstelt als noodig zijnde voor de menschheid. Het beantwoordt in een enkelen zin de vragen waarover hij, in overeenstemming met vele andere denkende personen, in verwarring is. Het verklaart dat „*Adam viel, opdat de menschen mochten zijn; en de menschen zijn, opdat zij vreugde mogen hebben.*”

Het kan goed zijn meer volkomen de woorden van Lehi over den val en de verzoening aan te halen:

„En nadat Adam en Eva van de verboden vrucht genomen hadden, werden zij uit den hof van Eden verdreven, om de aarde te bewerken.

En zij brachten kinderen voort; ja, het huisgezin der geheele aarde.

En de dagen van de menschen werden verlengd volgens den wil van God, opdat zij zich mochten bekeeren, terwijl zij nog in het vleesch waren; daarvoor werd hun staat een beproevingstijd en werd hun tijd verlengd volgens de geboden, welke de Heere God aan de menschen gegeven had. Want Hij gebod, dat alle menschen moesten bekeeren; want Hij toonde alle menschen dat zij verloren waren omreden de overtreding hunner ouders.

En nu, ziet, indien Adam niet had overtreden, hij zoude niet gevallen zijn, maar hij zoude vertoefd hebben in den hof van Eden. En alle dingen, die geschapen waren, moesten in dien zelfden staat gebleven zijn, waarin zij verkeerden, nadat zij geschapen waren; en zij moesten voor eeuwig gebleven zijn en geen einde gehad hebben.

En zij zouden geene kinderen gehad hebben, waardoor zij in eenen onschuldigen staat zouden gebleven zijn; hebbende geene vreugde, want zij kenden geene ellende; doende geen goed, want zij kenden geene zonde.

Maar ziet, alle dingen zijn geschied door de wijsheid van Hem, Die alle dingen weet.

Adam viel, opdat de menschen mochten zijn; en de menschen zijn, opdat zij vreugde mogen hebben.

En de Messias komt in de volheid des tijds, opdat Hij de kinderen der menschen verlossen mag van den val. En omdat zij van den val verlost zijn, worden zij voor eeuwig vrij, kennende goed en kwaad, om voor zichzelf te handelen en niet

om mede gehandeld te worden, tenzij het is door de straf der wet in den grooten en laatsten dag volgens de geboden, welke God gegeven heeft.

Daarom zijn de menschen vrij naar het vleesch; en alle dingen welke tot nut van den mensch zijn, zijn hem gegeven. En zij zijn vrij om te kiezen, hetzij vrijheid en het eeuwige leven door den grooten Middelaar aller menschen, of om te kiezen gevangenschap en dood, volgens de kracht des Satans; want hij zoekt alle menschen in ellende te storten, gelijk hij is."

De ondervinding van den mensch toont hem aan, dat het plan des Heeren om hem in deze wereld van zonde te beproeven, een zeer bewonderenswaardig en doelmatig is. Door het ondergaan van de beproevingen des levens, door het overkomen van de verzoeken der zonden, door te leeren liefde voor gerechtigheid te hebben en goddeloosheid te verfoeien, wordt zijn karakter ontwikkeld en kan hij Zijn Schepper meer gelijkvormig worden, Die de volmaakte goedheid is. De mensch die de beproevingen des levens wederstaat en die zijne neigingen van het kwade overwint, heeft een eigen gevoel, dat hij bevoordeeld is met het ondervinden van de beproevingen, onverschillig hoe ernstig zij ook waren. Hij gevoelt meer dankbaarheid bij zulk eene verrichting, dan iemand doet die eene kunst of wetenschap bemachtigd heeft. Eene booze neiging te overwinnen geeft meer ware bevrediging dan een leger in een gevecht te verslaan. Iemand gevoelt zich inwendig verzekerd, dat hetgeen hij verkregen heeft in wilskracht, hem hiernamaals zal bevoordeelen; dat de opleiding des harten welke hij in dit leven heeft ontvangen, tevens zal strekken tot zijne toekomstige glorie en geluk.

De schrijver alreede aangehaald, eindigt met te zeggen, dat „het stilzwijgen Gods" verbroken kan worden als openbaring niet opgehouden heeft; maar wie heeft een grond om dat te hopen? Als vele anderen is hem geleerd om te gelooven, dat er geen grond is voor de hoop op meer openbaring van God; doch, als vele denkende menschen veronderstelt hij dat meer openbaring eene groote weldaad voor den mensch zou zijn. Het is eene bron van tevredenheid voor de Heiligen der laatste Dagen te weten, dat openbaring niet opgehouden heeft en te weten, dat de Heere wederom in deze eeuw vele belangrijke waarheden geopenbaard heeft, die door de wereld uit het oog verloren waren. E. F. P.

Eigenaardigheden en geloof der Indianen.

Vele jaren geleden was Nevada meer een goud en zilver voortbrengende mijningstaat dan tegenwoordig.

In het bewerken van het erts werd eene groote hoeveelheid zout gebruikt en dat zout was in eene opgeloste staat in kleine meren, welke opdroogden in warm weer vanwege de verdamping, tot dat niets over bleef dan eene stevige laag van zout welke den bodem van het meer bedekte.

Ik herinner in 1854 gereisd te hebben over een van deze drooge meren, toen onze paarden gedurende eenige mijlen over een vaste laag van zout liepen. Hoe dik die laag was, hebben wij ons geen tijd gegeven uit te vinden. Wij hadden geen nieuwsgierigheid om te bevredigen, maar haastten ons om versch water te vinden.

De zoutbewaarpaatsen waren op grooten afstand van de mijnen en het werd in wagens gehaald door vele Utah-mannen welke daar heengingen voor dat doel. Deze mannen besteden het meeste van den zomer of het najaar met werken, voor welk werk zij ontvingen wat thans een zeer goed loon gerekend zou worden.

Een gezelschap van Springville ging naar Nevada, en deden dat werk gedurende verscheidene seizoenen.

Gedurende één seizoen was mijn zoon Oliver belast met het opzicht over eene afdeeling en ofschoon hij een jongman en ongetrouwd was, zoo was hij echter wel geschikt voor die betrekking en bezigheden.

Op zekeren dag waren zij wachtende in een oude smidswerkplaats, waar eenige reparatiën verricht werden. Oliver was bezig met zijne boeken en papieren, die betrekking hadden op werk voor het gezelschap, na te zien, doch eene aanleiding hebbende om naar de werkplaats te gaan, welke een kleinen afstand van het kamp verwijderd was, om een van de menners te zien, ontdekte hij een bijzonder uitziend Indiaan. Deze oorspronkelijke bewoner van het land was zeer grijs, bijna wit behaard en met een grooten baard welke ook wit was.

Behalve zijn schijnbare hooge ouderdom was er iets ongewoons in zijne verschijning; een eigenaardig licht was er in zijn oog hetwelk de aandacht van den jongen trok, terwijl de Indiaan hem aandachtig gade sloeg.

Oogenblikkelijk ontmoetten hunne oogen elkander en de oude man stapte tot Oliver, legde zijne hand op den jongen man zijn schouder, drukte deze een weinig op een gemeenschappelijke manier, blikte in zijne oogen en vroeg in gebroken Engelsch: „U naam Huntington is?” (het uitsprekende als Hun-ni-ton).

Oliver dacht bij zichzelf, Wel, wat nu? Hij wist dat zij elkander nimmer van te voren ontmoet hadden en een oogenblik nadenkende, zoodat hij den toestand begreep, antwoordde Oliver:

„Ja, mijn naam is Huntington.”

„U jongen van Ne-oam-bahds?” Dat is de naam bij welke Dimick Huntington bekend was onder de Indianen.

Ne-oam-bahds beteekent, „waarheid spreken” of „goed spreken.” Ik heb Indianen hooren zeggen, dat hij nooit loog. Zij dachten dat hij eene uitzondering onder de witte mannen was, gelijk zij dikwijls opmerkten:

„Een witte man heeft twee tongen,” dit aantoonende met hun eerste en tweede vinger, door ze wijd van elkander te spreiden en sluitende al de anderen — beteekenende een gevorkte tong.

Mijn zoon antwoordde tot den ouden Indiaan: „Neen niet Ne-oam-bahds.”

De oude man vroeg wederom terstond, „U jongen van Allen?” „Neen,” was het antwoord.

De oude man zag een weinig verward en na even gedacht te hebben, vroeg hij wederom: „U jongen van Oliver?”

„Ja, ik ben een jongen van Oliver Huntington,” was het antwoord.

Daarna nam de vreemde man hem bij beide schouders en, de jongen zijn eigen woorden gebruikende, „schudde mij gelijk een deken.”

De goede oude roode man, wiens ziel vol was van liefde en aangename herinneringen, liet de jongen eindelijk los en stapte een schrede terug en blikte in des vaders ziel door die van de zoon, zeggende: „ik U vader ken.”

„Waar hebt U ooit mijn vader gezien?” vroeg Oliver.

De Indiaan wees op een indrukmakende manier naar het noorden, in de richting van het spoor dat ik gevolgd was in eenige van mijne reizen meer dan twintig jaren van te voren, alvorens een blank man daar gereisd had in een wagenspoor — en een paar jaar voor dat Oliver geboren was.

„Hoe vele malen sneeuw terug?” vroeg de jongen.

„Oha,” zeide de Indiaan, houdende al zijne vingers op; toen deed hij zijne handen dicht en opende al de vingers wederom van beide handen en zeide elke keer in het Indiaansch, „misschien zoo velen,” beteekende misschien twintig, misschien dertig malen sneeuw (bij hun is eenmaal sneeuw een jaar).

Mijn zoon was nieuwsgierig te hooren en uit te vinden al hetgeen hij kon, van wat de Indiaan wist met betrekking tot zijn vader.

Zoo vroeg hij: „Hoe vele mannen waren met mijn vader?” De Indiaan hield wederom zijne vingers op om te tellen „misschien vijf, misschien zes.”

Dat antwoord bekwaamde mij bijna den man, tijd en plaats van onze kennismaking te plaatsen.

Daar is iets zonderlings in deze bijzondere trek — de kracht van vergelijking, of onderscheiding — welke de Indianen bezitten. Ik kan het bijna niet noemen tot mijn eigen tevredenheid. Hij kon niet meer dan een dag en twee nachten met mij geweest hebben, of twee dagen en twee nachten, bij één of twee gelegenheden een paar jaar vóór dat Oliver geboren werd. Hij had mijn naam gehoord en herinnerde dien. Maar hoe konde hij mij zien in den zoon, terwijl de zoon het evenbeeld is van de moeder in de oogen van de blanken?

Zij zijn een eigenaardig volk met bijzondere eigenschappen, welke de blanke niet bezit. Hun geheugen is niet verkleumd, bevolkt of beperkt door het studeeren van boeken — niet dat ik de kennis verkregen in boeken wil afkeuren, — doch ik zie de voordeelen van de opvoeding der Indianen. De zijne wordt geheel verkregen uit het Boek der Natuur.

Weinige mannen kunnen meester zijn van beide soorten van

opvoeding, boeken en natuur, doch wij kunnen iets verkrijgen van elk.

Indianen schijnen in zekere dingen geleid te worden door inspiratie tot eene grootere mate dan wij. Dit wordt zelfs kenbaar in de algemeene bezigheden van het leven. Bijvoorbeeld, op eene gelegenheid was ik met anderen in een woestijn. Wij waren allen onwetend omtrent de ligging van het land en waren bijna smachtende naar water. Het was nacht en de Indiaan in ons gezelschap wist niet meer van het land af dan ik deed. Hij en een blanke man, welke goed met het Indianen leven, manieren en gewoonten bekend was, volgde achter de andere leden van het gezelschap in het eerste gedeelte van den nacht. Gedurende dien tijd verrichtte de Indiaan zekere bezwingingen en zong sommige koraalgezangen, hunnen stam eigen, waarop hij op eene vroolijke wijze tot ons zeide: „Ik heb water gevonden, goed water — hoog in de bergen — wij zullen allen water hebben vóór den morgen. En in werkelijkheid vond hij water vóór den dag aanbrak. Hij dwaalde af geheel alleen, vond het water, kwam terug en leidde ons tot eenen helderen stroom.

Op zekeren tijd las een Indiaan een voordeelige les tot mij van het boek der natuur. Op een zekere keer was een man gearresteerd voor het rooven van een paar mormonen van Illinois en voerde hen mee naar Missouri, waar zij aan boomen gebonden, gegeeseld en gevangen genomen werden. Onmiddellijk daarna ontvluchtten zij en kwamen naar Nauvoo terug. Vervolgens kwam een van die roovers verkleed in Nauvoo, doch hij werd onmiddellijk herkend en gearresteerd.

De zaak maakte eene kleine opschudding onder het volk en een bende volgde den gerechtsdienaar en gevangene op weg naar het gerechtshof. De menigte was zoo groot, dat het midden van de straat ingenomen werd om te loopen.

Ik stond ter zijde van den weg, pratende met een Delaware Indiaan. Terwijl zij voorbijgingen zeide ik: „Laat ons tot het gerechtshof gaan en hooren het verhoor”.

Ik begon ter zijde van den weg te gaan, maar de Indiaan had hierin bezwaar en drong aan om zich bij de menigte te voegen.

Ik vroeg „waarom“? Hij antwoordde, dat hij de man wenschte te volgen en zijn „loop” gadeslaan, bedoelende zijn manier van loopen. „Waar doet U dat voor”, vroeg ik.

„Dan zal ik hem altijd kennen, in den nacht, zoowel als op den dag,” antwoordde hij.

De Indiaan kon goed Engelsch spreken en behoorde tot de Kerk.

Die kleine les in opmerking is van veel voordeel voor mij geweest in vervolgen tijden.

O. B. HUNTINGTON, in *Young Woman's Journal*.

Z o n d e.

Onder zonde verstaat men gewoonlijk: diefstal, dronkenschap, hoererij, kwaadspreken, liegen, bedriegen enz. en wanneer men zich niet aan deze dingen schuldig maakt, dan wordt men gewoonlijk als een goed mensch beschouwd. Maar als men de zaak wat uitvoeriger en nauwkeuriger gaat beschouwen, dan zal men zien, dat er vele dingen in waarheid als zonde gerekend kunnen worden al is het, dat zelfs vrome lieden er niet aan denken.

Zonde is de overtreding der wet, zegt Johannes (I Joh. 3:4). Waar er dus een wet is, kan er ook gezondigd worden. Dit is niet alleen op geestelijk, maar ook op natuurlijk gebied het geval. De natuurwetten kunnen overtreden worden en dit kan als zonde beschouwd worden. Vaak zijn ziekte, achteruitgang, ja zelfs de dood het gevolg van de overtreding dezer wetten en dus de straffen voor de zonde.

God heeft alle dingen voor een zeker doel geschapen. De volbrenging van dat doel is de eerste wet welke Hij gesteld heeft, en waar iets van het geschapene niet aan dat doel — wat wij de zending van hetzelfde kunnen noemen — voldoet, dan is er in meerdere of mindere mate gezondigd.

Wij Heiligen der laatste Dagen, welke door God zoo ruimschoots gezegend zijn, moeten ons zelve afvragen of wij alles, dat in ons bezit of bereik is, aan het doel waarvoor het gegeven is, doen beantwoorden? Zoo niet, dan zondigen wij in deze en moeten ons bekeeren.

Graan, vruchten, kruiden, delfstoffen enz. zijn tot een zeker doel geschapen. Gebruiken wij het voor anderen doeleinden, dan overtreden wij wetten en zijn schuldig.

Graan bijvoorbeeld, is tot voedsel gegeven, als wij het voor sterken drank gebruiken, dan doen wij het niet aan het juiste doel beantwoorden; en zien wij niet, dat jammer en ellende de straf is?

Misschien zal men zeggen, maar dit zijn kleinigheden; doch weet, dat juist de kleine vosjes den wijngaard vernietigen en dat kleine oorzaken vaak groote gevolgen hebben. Misschien is juist de nalatigheid in deze z. g. n. kleine dingen de oorzaak, dat Gods Geest niet in ruimere mate met velen aanwezig is.

President Brigham Young zei eenmaal in één zijner leerredenen:

„Als iemand millioenen schepels tarwe en graan bezit, dan is hij nog niet rijk genoeg om toe te staan, dat zijne dienstbode één enkele korrel er van in het vuur veegt; laat het door iets gegeten worden en weder tot de aarde keeren en *aldus het doel vervullen* waarvoor het groeit”. — J. of D. I. p. 253.

Wij zien duidelijk, dat deze mannen in waarheid op het kleine acht gaven en dit was juist hunne grootheid. Het leven des Verlossers toont ons het zelfde aan. En daarom, laat ons trachten uit te vinden wat en waar de verschillende wetten zijn, opdat wij dezelve kunnen onderhouden en leven.

W. J. DE BRIJ.

De Ster.

Orgaan van de Heiligen der laatste Dagen.

ALF. L. FARRELL, 120 Izaäk Hubertstraat, Rotterdam.

Parijs, Frankrijk, den 8sten Nov. 97.

X *Geliefde Broeders en Zusters in het Evangelie!*

Daar ik de laatste paar dagen vóór mijn vertrek uit Holland, wegens het buitengewoon vele werk, niet in staat was eenige woorden tot afscheid door „De Ster” aan u te richten, zoo zet ik mij thans neder, om die uit deze groote wereldstad Parijs aan u te schrijven.

Den 13^{den} October 1894 heb ik mijn tehuis in Utah verlaten, om eene zending naar Europa te aanvaarden. Het eerste gedeelte van mijn zendingstijd werd in Duitschland doorgebracht. Daarna werd ik door Apostel Lund geroepen om in de Nederlandsche en Belgische Zending te arbeiden, alwaar ik den 21sten Maart 1895 aankwam. Sedert dien tijd ben ik onder Prest. A. W. Judd en Geo. S. Spencer afwisselend in Holland en België werkzaam geweest, totdat ik den 1sten December 1896 aangesteld werd Broeder Spencer's plaats in te nemen en over de Nederlandsche en Belgische Zending te presideeren. In die roeping ben ik geweest, totdat ik eenige dagen geleden van het presidentschap der Europeesche Zending mijn eervol ontslag heb ontvangen om den 18^{den} Nov. per Stoomschip „Anchoria” naar huis terug te keeren. Indien ik gedurende mijn zendingstijd iets goeds heb verricht, zoo komt Hem de eer toe, die mij gezondheid en kracht en alles wat ik bezit gegeven heeft.

Van af het eerste oogenblik, dat ik onder de hollandsche broeders en zusters ben gekomen, is mij zulk eene vriendelijkheid, zulke broederlijkheid en boven alles zulk eene liefde ten deel geworden, dat ik geheel en al vergeten heb, dat ik een vreemdeling onder hen was; zij hebben alles aan mij en mijne medearbeiders gedaan wat zij konden doen, en daar zij het hebben gedaan met den wensch om zodoende mede te werken aan den opbouw van Gods Kerk en Koninkrijk op aarde, zoo gevoel ik behoefte op deze wijze nog eens mijn innigsten dank voor alle aan mij bewezen goedheden uit te spreken en van ganscher harte te zeggen: God zegene de hollandsche broeders en zusters!

Gedurende mijnen zendingstijd heb ik mijne medearbeiders leeren kennen als mannen van karakter en vol van opofferingsliefde en sedert ik als leider der zending was aangesteld, hebben zij mij ten allen tijde getrouw ter zijde gestaan in de vervulling mijner plichten en zijn wij vrienden in den vollen zin des woords geweest, zoodat ik hen niet alleen heb leeren respecteeren maar ook leeren liefhebben en ik hoop, dat deze vriendschapsbanden ook in de toekomst hunne kracht zullen behouden.

Broeder Alf. L. Farrell is aangesteld als mijn opvolger. De ondervinding welke hij op zijne eerste zending als zendeling en president der zending heeft verkregen, bekwamen hem op uitmuntende wijze voor het werk en het ambt, hetwelk hij te verrichten en te bekleeden heeft. Ik bespreek voor Prest. Farrell dezelfde liefde, welke mij ten allen tijde zoo ruimschoots van de broeders en zusters is ten deel geworden en ik ben verzekerd, dat, indien een iegelijk zijne plichten getrouwelijk vervult, met de hulp en den bijstand des Heeren een groot werk in deze zending verricht zal worden.

Ten slotte wensch ik de broeders en zusters nog eens te vermanen getrouw te blijven aan het verbond, hetwelk zij bij het watergraf met hunnen Schepper hebben gemaakt, en hun de verzekering te geven, dat, indien zij dit doen, het Evangelie zekerlijk „eene kracht Gods tot zaligheid” voor hen zal zijn en zei aan het einde de kroon der overwinning zullen behalen.

God zegene Broeder Farrell, welke nu als uw leider is aangesteld; God zegene de broeders zendelingen, welke in uw midden werkzaam zijn; God zegene u allen, geliefde broeders en zusters, en geve, dat wij elkaar op de rechte plaats eenmaal mogen wederzien!

FRED. PIEPER.

De Broeders en Zusters in Nederland en België. — X Gegroet!

Vrijdag 12 Nov. l.l. des morgens ten 4 uur drukten wij voor het laatst de hand van br. Pieper tot afscheid, en wel in de stad Luik, België. Het was daar, dat hij een vaarwel toeriep aan het volk en de zending van de groote en nobele zaak, waarvoor hij heeft gearbeid en welke hij gedurende de laatste drie jaren zoo bekwam vertegenwoordigde. Ten eerste in de respectieve plaatsen en tijdstippen in zijne afscheidsgroet hierboven vermeld en het overige van den tijd als President der Nederlandsche zending, welke geheel Nederland en België omvat.

Om te weten of broeder Pieper al of niet voorspoedig geweest is als President en in het ten uitvoer brengen van het in hem gestelde vertrouwen als een zendeling, is het slechts noodig eene reis te maken door die landstreken welke onder zijn beheer stonden. Alhoewel mijn karakter nog niet van zoodanigen aard is om spoedig het succes van anderen te erkennen, zoo ben ik toch genoodzaakt en kan ook niets anders dan te betuigen, dat de Nederlandsche Zending in een bloeienden toestand is en dat br. Pieper door den Heere bevoorrecht is, om de beginselen van waarheid en zaligheid voorwaarts te brengen.

Ik gevoel veilig te kunnen zeggen, dat br. Pieper een plaats gevonden heeft in de harten van alle Heiligen en, voor zooverre het deze zaak betreft, ook van hen die met hem omgang hadden en niet tot de Kerk behoorden, door de geheele landstreek waar zijne roeping of de omstandigheden hem hebben gebracht. Het zou

tijd en plaatsruimte verspillen zijn, zoo ik andere betoogingen zou maken dan dat br. Piepers mede-arbeiders hem niet alleen ten allen tijde respecteerden en erkenden in zijne positie, maar tevens met die broederlijke liefde beminden, welke in de harten van mannen en dienstknechten Gods ontwaakt door den Heiligen Geest. Indien dit niet het geval geweest was, dan zou er zulk eene eenheid niet onder hen bestaan hebben, en dat er onophoudelijke eenheid heerschte, is voor een ieder duidelijk zichtbaar van wege de groote hoeveelheid werk, welke verricht is.

Indien de gelegenheid het zou veroorloven, dan zou het mij aangenaam zijn eenige van de vele bevedigende toestanden, welke thans bestaan, mede te deelen, maar andere zaken hebben de onmiddellijke aandacht noodig en daar er met de plaatsruimte rekening gehouden moet worden, zijn wij hiertoe niet bekwaam.

Op dit oogenblik heeft het stoomschip „Anchoria” — het vaartuig waarmede br. Pieper huiswaarts zal keeren — het anker gelicht en is naar Amerika stoomende.

De Ouderlingen, Broeders, Zusters, al zijne Vrienden en zoo ook ik, vermengen onze hoop met onze gebeden, dat zijne reis huiswaarts zeer aangenaam zal zijn en hij de plaats zijner bestemming in veiligheid moge bereiken en de zijnen in goeden welstand en gezondheid zal ontmoeten. In betrekking tot het verdere zijner levensreize, hopen wij, dat zij eene onophoudelijke wederkeering van geluk en voorspoed moge zijn en ten slotte het eeuwige leven met al de zijnen.

Aangesteld en ter zijde gezet zijnde om br. Pieper als President op te volgen, zoo kan ik zeggen trotsch te zijn om de zending in den toestand te ontvangen, waarin zij zich bevindt; ik wil echter zeggen, dat het ontvangen der zending in zulk een gunstigen toestand, mij niet tot oneer zal verstrekken door haar te onderhouden in eene opklimmende en voorwaarts gaande richting; hiertoe vraag ik de onverdeelde hulp van elken zendeling in het veld, van elken man, ja van iederen man, vrouw en kind, behoorende tot de Kerk en het Koninkrijk, hetwelk wij hier vertegenwoordigen.

Een krachtig gebed des rechtvaardigen vermag veel; laat ik daarom deel hebben in uw geloof en gebeden; laat ieder zendeling die met mij arbeidende is voor dezelfde zaak eveneens een aandeel in uw geloof en gebeden hebben en boven alles, laat uw geloof en uwe gebeden zijn tot voordeel van elkaar, opdat gij sterk in het geloof moogt worden en laat ons allen, alhoewel velen in getal, toch één zijn in het uitvoeren van de doeleinden Gods in dit gedeelte van Zijnen wijngaard.

Ik ben ditmaal onder u gekomen in gezelschap mijner vrouw, wier hart zoowel als het mijne met liefde vervuld is voor het volk, waaronder wij gekomen zijn om te arbeiden en onze eenige hoop en wensch is, dat, terwijl wij hier zijn in den dienst van onzen hemelschen Vader, wij aangemoedigd mogen worden door de ondersteuning van allen, waar wij de beste middelen, die ter onzer beschikking staan, zullen gebruiken in het zaaien der zaden

van waarheid en gerechtigheid in het land. De gelegenheid tot het prediken van het Evangelie der zaligheid duurt het geheele leven niet en daarom zijn wij eerezuchtig om de beste gevolgen te doen plaats vinden, terwijl wij dit voorrecht hebben.

Wetende, dat de broeders en zusters die hier het Evangelie hebben aangenomen, wegen en middelen bezitten om de beginselen des eeuwigens levens tot het volk te brengen, welke niet door de zendelingen kunnen bereikt worden, zoo vermaan ik een ieder Heilige der laatste Dagen tot getrouwheid in het doen van deze dingen. Als gij eene getuigenis hebt van de waarheid van het Evangelie dat gij aangenomen hebt, zoo wordt het van u verwacht, dat gij uwe getuigenis geeft aan uwe vrienden en uwe bloedverwanten, ja, tot een ieder van Gods schepselen met wien gij in aanraking komt, want allen hebben er belang bij en recht op de zaligheid, op voorwaarde, dat zij aan de wetten en geboden tot het Evangelie behoorende, voldoen. Door deze middelen zult gij de wegen openen voor de dienstknechten des Heeren om in uw vaarwater te volgen, om de bekeering van brave zielen tot de waarheid te voltooien. Laat dit feit niet uit het oog verloren worden, broeders en zusters, dat, alhoewel het uwe directe plicht is om van de goedheid Gods tegenover u te getuigen, als gij dit wilt doen met het nederige verlangen om de doeleinden van God op aarde te bevorderen — plicht of geen plicht — er eene zegen aan verbonden is. Weest daarom naarstig, getrouw en oprecht, niet ter wille van de zegening in het bijzonder opdat gij er door winnen zoudt, maar omdat gij den wil des Heeren wilt doen en de zegeningen, welke tot u komen zonder prijs of geld, met uwe medemenschen deelen.

God zegene de Heiligen, het geheele Priesterschap, de zendingen, de vrouwelijke arbeidsters en alle zaken in betrekking tot deze zending; dat door eene groote, edele, vereenigde poging, onze arbeid met welgevallen door den Heere gadedeslagen en met bevredigend succes bekroond zal worden.

ALF. L. FARRELL.

Sleutel voor Godgeleerdheid.

(*Vervolg van blz. 334.*)

HOOFDSTUK XII.

Engelen en Geesten.

Roem niet op uw bliksemdraden, die 't nieuws voortdragen;
Naar zulke trage middelen zullen nooit de Heil'gen vragen,
Daar uw vloeistof is te traag, en uw draden lengte ontberen
Voor hemelsche gemeenschap, zulke als de liefde doet inspireeren;
Als de mensch zich wil verbinden met 't hemelsch oord,
Dan brengen eng'len 't nieuws op der liefde vleug'len voort.

„ZIJN ZIJ NIET ALLE GEDIENSTIGE GEESTEN, DIE TOT DIENST
UITGEZONDEN WORDEN, OM DERGENEN WIL, DIE DE ZALIGHEID BEËR-
VEN ZULLEN ?” —

Hebr. 1 : 14.

Engelen zijn van hetzelfde geslacht als menschen. Zij zijn inderdaad, menschen die heengegaan zijn van den eersten staat naar een hooger sfeer van vooruitgang. Zij zijn gestorven, weder ten leven opgestaan en zijn dientengevolge in het bezit van een goddelijk, menschelijk lichaam van vleesch en beenderen, onsterfelijk en eeuwig. Zij eten, drinken, zingen en spreken zooals andere menschen. Sommigen hunner houden de sleutelen van het Apostelschap en Priesterschap, waardoor zij leeren, onderrichten, zegenen en vele machtige werken uitvoeren. Verheerlijkte mannen, zooals Enoch, Elia, Johannes de Apostel en drie Apostelen van het Westelijke Halfrond, zijn eveneens gelijk de engelen.

Engelen zijn bedienaren, beiden tot de menschen op aarde en tot de wereld der geesten. Zij begeven zich van de eene wereld naar de ander met meer gemak en in korter tijd, dan wij ons van de eene stad naar de ander begeven. Zij hebben zelfs niet één eigenschap, die de mensch niet heeft. Maar hunne eigenschappen zijn meer gerijpt, of meer ontwikkeld dan de eigenschappen van menschen in deze sfeer van bestaan.

Wanneer de sleutelen van het Priesterschap, of met andere woorden, de sleutelen van de wetenschap der godgeleerdheid door de menschen op aarde genoten worden, dan heeft het aldus bevoorrechte volk het recht op de bediening van engelen, wier taak met de menschen op aarde is, de sleutelen van het Apostelschap te herstellen als die verloren zijn; mannen tot het Apostelschap te verordineeren als er geene Apostolische opvolging geweest is; de sleutelen eener nieuwe bedeeling te overhandigen; de verborgenheden der geschiedenis, de feiten van verleden en tegenwoordige tijden, te openbaren en de gebeurtenissen der toekomst te ontvouwen. Zij zijn somtijds bemachtigd om oordeelen op personen, steden of natiën uit te voeren. Zij kunnen in hunne heerlijkheid tegenwoordig zijn, of zij kunnen komen in den vorm of het uiterlijk van andere menschen. Zij kunnen ook tegenwoordig zijn zonder voor stervelingen zichtbaar te zijn.

Als zij komen zooals andere menschen dan eten en drinken zij misschien, wasschen hunne voeten en verblijven met hunne vrienden. Vandaar is er geschreven: „Vergeet de herbergzaamheid niet, want daardoor hebben sommigen engelen geherbergd.”

Hunne taak is ook om persoonlijke leden van de Kerk der Heiligen te vertroosten en te onderrichten, hen door oplegging der handen in den naam van Jezus te genezen, of hun te vertellen welke middelen zij moeten gebruiken om gezond te worden, hun goede dingen te leeren, een lied te zingen, te waarschuwen voor naderend gevaar, of uit de gevangenis of van den dood te verlossen.

Deze zegeningen werden altijd door het volk of de Kerk der Heiligen genoten, wanneer zoodanige Kerk op onze planeet bestond. Zij zijn meer het bijzonder eigendom van de ééne bedeeling dan van de andere.

Zij waren bezig in de Patriarchale bedeeling, in de Mozaische en in de Evangelie bedeeling. Zij bevrijdden Lot en verwoestten Sodom.

Zij waren bezig met Mozes en de Profeten. Zij voorzegen aan Zacharias de geboorte van Johannes. Zij voorspelden Maria hare ontvangenis en de geboorte van Jezus Christus. Zij maakten Jozef, haar echtgenoot, met haren toestand bekend. Zij verkondigden de geboorte van Jezus aan de schaapherders van Judea en zongen een loflied van vrede op aarde en een welbehagen in de menschen, om Hem te verwelkomen. Zij sloegen al Zijne voetstappen gade, gedurende Zijne reizen op aarde. Inderdaad was een engel het instrument om de duistere gevangenis van de spelonk te openen en het slapende lichaam van den Messias op te roepen, de eerste om uit te roepen: „Hij is hier niet, maar is opgestaan.” Twee engelen in witte kleeding waren de eersten om Zijne tweede komst aan te kondigen toen Hij opvoer in tegenwoordigheid Zijner discipelen. Aldus bevrijd zijnde van het persoonlijke toezicht op hunnen Meester op aarde, vestigden zij hunne aandacht op de Apostelen, openden den weg voor hunne bediening onder Jood en Heiden, hen uit gevangenis en van gevaar bevrijdende en openbarende de verborgenheden, welke God zag, dat geschikt waren om bekend te maken aan de Heiligen van die eeuw. En toen al de andere Apostelen ter ruste gegaan waren en de Apostel Johannes naar het eenzame eiland Patmos verbannen was om in de kolonmijnen te graven, waren zij nog steeds hunne opdracht getrouw. Zij volgden hem daar en ontvouwden aldaar voor hem de gebeurtenissen van alle eeuwen en geslachten.

De duisternis der middeleeuwen, de bedorvenheid van den Anti-Christ, onder den naam van Christendom, de rivieren van bloed, en de oceanen van tranen welke gedurende achttien eeuwen van dwaling zouden vloeien, de machtige engel die wederom het Evangelie tot de aarde zou brengen, voor iedere natie, taal en volk, de oordeelen Gods in den ondergang van dwaling en verborgenheid, de teruggave of herstelling van de Kerk der Heiligen, hunne ten slotte behaalde zegepraal en heerschappij over de aarde, het nederdalen van Jezus Christus om over al de koninkrijken te regeeren, de opstanding der Heiligen en hunne regeering over de aarde, het einde des doods, droefheid, tranen en geweent was alles, *alles* voorzegt door den engel aan den laatste der Twaalven.

Wederom hebben engelen in deze eeuw het Evangelie hersteld. Wederom hebben zij de sleutelen van het Apostelschap overgedragen. Wederom hebben zij sommige van de gebeurtenissen van het verleden, het heden en de toekomst geopend.

Wederom hebben zij de voetstappen van Apostelen, Profeten en heilige martelaren gade geslagen van af de wieg tot aan het graf. Wederom hebben zij geholpen in de bediening en bijgestaan om de Heiligen des Allerhoogsten uit de gevangenis te verlossen en uit vervolgingen en dood. En wederom zijn zij gereed om wraak op groote en voorname steden en natiën der aarde uit te oefenen.

O, wat een onuitsprekelijke zegen is de bediening van engelen voor den sterfelijken mensch! Welk eene aangename gedachte, dat velen die ons bedienen en over ons waken, onze naaste bloed-

verwanten zijn, onze vaders die stierven en in vroeger eeuwen opstonden en die waken over hunne nakomelingen met al de vaderlijke zorg en belangstelling welke liefhebbende vaders en moeders op de aarde kenmerken.

Driemaal gelukkig zijn zij, die wettige aanspraak op hunne bescherming hebben, wier gedrag hun niet grieft en noodzaakt van hunne kostbare zorg te ontrekken.

Geesten zijn zij die dit leven verlaten hebben nog niet uit de dooden opgewekt zijn.

Deze zijn de twee soorten, n.l. goede en booze.

Deze twee soorten omvatten tevens vele graden van goede en booze.
(Wordt vervolgd.)

Ware godsdienst een volmaakt stelsel.

Een stelsel wordt verklaard als zijnde een samenstelling van gedeelten tot een volmaakt geheel; als eene verzameling van alle waarheden eener afdeeling der wetenschap, een volledig geheel eener kunst of wetenschap, als bijvoorbeeld, een stelsel van wijsbegeerte of een stelsel van sterrenkunde.

Het menschdom heeft door onderzoek, de inspiratie welke hun verstand verlichtte, vele waarheden geleerd aangaande de scheppingen van God die hun onmiddellijk omringden. Door het rangschikken dezer waarheden hebben zij vele vertakkingen gevormd van wetenschap of afdeelingen van kennis. Elk dezer afdeelingen van wetenschap bestaat uit een aantal waarheden welke met elkander in overeenstemming zijn en sluiten te zamen in een compleet geheel. Een bewonderenswaardige trek van elk dezer wetenschappen is de orde en schoonheid van hunne onveranderlijke wetten, vertoonende het feit, dat zij allen geregeld worden door eene meesterlijke hand. Alle deze vertakkingen zijn wederom in harmonie met elkander. De waarheden van één zijn niet in botsing met de waarheden van een ander; dit bewijst, dat zij allen tot het eene groote stelsel behooren.

Nu het Evangelie van Jezus Christus in haar geheel, moge gezegd worden, omhelst alle afdeelingen van wetenschap, want het behelst alle waarheden, maar de beginselen ervan welke de zaligheid van het menschdom aangaan, mogen eene hoogere vertakking genoemd worden van dit eene groote stelsel van algemeene kennis. Terwijl alle deze andere wetenschappen tot de troost en het geluk des menschen er bijgevoegd zijn, is het Evangelie de wetenschap van het leven. Het leert den mensch te leven op zulk een wijze, dat hij deze genoegens kan genieten tot de hoogste mate, beide in dit leven en in het leven hiernamaals.

Gelijk alle ware wetenschappen, is de wetenschap van het Evangelie samengesteld uit onveranderlijke waarheden — waarheden die niet in botsing zijn met die van andere vertakkingen der wetenschap; waarheden welke juist zooveel schoonheid, orde

en bedoeling toonen als die van andere wetenschappen en waarheden, die bewezen kunnen worden gelijk anderen door gehoorzaamheid, of ze in werking te brengen.

Een stelsel van godsdienst dat niet opkomt tot deze verhevenheid kan niet het ware Evangelie van Christus zijn. Een godsdienst welks leeringen niet in overeenstemming zijn met de waarheden der wetenschap; welke niet gelijk zijn met elkander en in logische orde geplaatst zijn, en die niet bewezen kan worden door het in beoefening te brengen, is een valsche godsdienst. Er kan maar eene ware en volmaakte godsdienst zijn en een godsdienst welke daarvan verschilt is verkeerd naar de mate van dat verschil. Daar mogen waarheden zijn in alle godsdiensten, maar van eene godsdienst welke niet de voltooiing bevat van waarheden die kenmerken zijn van het Evangelie door Christus geleerd, kan niet met recht gezegd worden, Zijn Evangelie te zijn. E. F. P.
Mill. Star.

Ontslag en benoeming.

Ouderling Archibald Petterson is van zijn arbeid in de vertakking Rotterdam ontslagen en geroepen om in de vertakking Amsterdam te arbeiden.

Ouderling R. N. Hill is benoemd tot President der Amsterdamsche Conferentie.

Notitie van Conferentie

De half-jaarlijksche algemeene conferentie der Nederlandsche Zending der Kerk van Jezus Christus van de Heiligen der laatste Dagen, zal D. V. gehouden worden te Amsterdam op den 5^{den} December, in het gewone vergaderlokaal, De Wittenstraat, 109 - 111. Vergaderingen worden gehouden om 10, 2 en 7 uur. Deze conferentie zal de laatste algemeene conferentie zijn der Nederlandsche zending, (bestaande uit Nederland en België), daar deze zending in 6 conferenties verdeeld is en, na Januari 1898, er iedere drie maanden conferenties in de respectieve hoofdplaatsen gehouden zullen worden.
De Redactie.

I N H O U D:

Het stilzwijgen Gods	Blz. 337	Sleutel voor Godgeleerdheid	Blz. 348
Eigenaardigheden en geloof der Indianen	„ 340	Ware godsdienst een volmaakt stelsel	„ 351
Zonde	„ 344	Ontslag en benoeming	„ 352
Afscheidsgroet van Pres. F. Pieper	„ 345	Notitie van Conferentie	„ 353
De Broeders en Zusters in Nederland en België. — Gegroet	„ 346		

Uitgave van ALF. L. FARRELL, *Izaäk Hubertstraat 120*, Rotterdam.
Verkrijgbaar in alle vertakkingen der Zending in Nederland.